25/02/2019

Κάνε κάτι τώρα! (αληθινή ιστορία)

/ Νέοι και Εκκλησία

Σαν να ’ταν χθες, και ας έχουν περάσει από τότε 10 χρόνια. Όλα τα θυμάται τόσο ζωντανά ο Αρσένιος. Πήγαινε τότε στην Γ΄ Λυκείου. Ετοιμαζόταν για τις Πανελλήνιες.

Με πόθο και πάθος μεγάλο για τη Σχολή των Χημικών Μηχανικών. Σαν να ’ταν χθες. Μόνος στο δωμάτιό του. Με τα βιβλία ανοιχτά στο τραπέζι να προσπαθεί να διαβάσει, ενώ μέσα στην ψυχή του βουβός ο πόνος. Ένα «γιατί;», ένα παράπονο στον Θεό για τον στεναγμό της μάνας του που τον άκουγε από τον τοίχο του διπλανού δωματίου. Ήταν στεναγμοί από βαρύ πόνο. Του καρκίνου τον πόνο, που τρώει τα σωθικά του ανθρώπου. Και τον λιώνει αργά-αργά. Και άκουγε τους αναστεναγμούς της μάνας που τέλειωνε από μέρα σε μέρα την επίγεια ζωή της στα 43 της χρόνια, της αγαπημένης μανούλας του, της Ελπινίκης. Και ήταν γι’ αυτόν ο μόνος άνθρωπος πάνω στη γη που μπορούσε όλα να της τα λέει σε κάθε στιγμή και σταθμό της ζωής του.

Και τώρα ποιόν ο Αρσένιος θα χει για να μιλάει;... Κανέναν!

Η μάνα έφυγε, πέταξε στον Ουρανό. Την έκλαψε στην κηδεία της αμέτρητο πλήθος κόσμου. Γιατί δεν ήταν μόνο η μάνα των 8 παιδιών της, αλλά και η μάνα εκατοντάδων ανθρώπων που είχε κατηχήσει και παρηγορήσει με λόγο και έργα στα Ιδρύματα της Εκκλησίας.

Η μάνα δεν πρόλαβε να δει τη χαρά της επιτυχίας του 5ου παιδιού της, του Αρσένιου. Την είδε όμως από τον Ουρανό. Αλλά δεν αρκούσε αυτό στον Αρσένιο. Ήθελε να τη βλέπει, να δέχεται το χάδι της και να της εμπιστεύεται τα μυστικά της καρδιάς του.

Και τώρα; Τι να την κάνει την ωραία επιτυχία του στη Σχολή της επιλογής του ο Αρσένιος; Τώρα θα γράφει μελαγχολικούς στίχους με αλληγορία θαυμαστή, που μόνο ο ίδιος θα μπορεί να ερμηνεύει. Και θα τους παίζει στην αγαπημένη του κιθάρα και θα αυτοπαρηγοριέται. Βέβαια στον Θεό στηριζόταν και Τον αγαπούσε από μικρός ο Αρσένιος. Αλλά τώρα αυτή η αγάπη κλονιζόταν. Έμπαινε σε διαδικασία σιωπηλής αντίδρασης. Δεχόταν λίγους φίλους, μετρημένους στα δάκτυλα. Μόνο μ' αυτούς έβγαινε και χαλάρωνε με ατέλειωτες ήρεμες φιλοσοφικές συζητήσεις σε απόμερα ήσυχα κεντράκια.

Όμως αυτή η ζωή, όσο και να ξεκούραζε τον νεαρό φοιτητή, του άφηνε ένα κενό.

Αλλά και η Σχολή του των Χημικών Μηχανικών, η τόσο στην αρχή γι' αυτόν συναρπαστική, ξαφνικά έπαυσε να έχει ενδιαφέρον. Χρόνο με τον χρόνο γινόταν κουραστική. Αραίωνε τις παρακολουθήσεις. Αδιαφορούσε για τα εργαστήρια. Μόνο στην περίοδο της εξεταστικής έκανε δυνατές προσπάθειες, με ελάχιστα όμως έως και μηδενικά αποτελέσματα. Και τότε ήταν που τον έπνιγε μια σκέψη: πως ο ίδιος είχε προδώσει τα όνειρά του. Έβλεπε τ' αδέλφια του να τελειώνουν τις Σχολές τους, και αυτός έμενε πίσω. Παγωμένος, ανόρεχτος, αδιάφορος για τη Σχολή του. «Εγώ δεν θα την τελειώσω ποτέ», έλεγε. Και όταν οι φίλοι του τον ρωτούσαν: «Πώς τα πας με τη Σχολή σου;», εκείνος ντρεπόταν και άλλαζε κουβέντα…

Είχαν περάσει 10 χρόνια από την είσοδό του στο Πανεπιστήμιο. Οι περισσότεροι συμφοιτητές του ήταν τώρα φτασμένοι επιστήμονες. Και αυτός, ο Αρσένιος, έμεινε πίσω τελευταίος. Χωρίς μητέρα, χωρίς πτυχίο, χωρίς πίστη δυνατή που να καλύπτει το κενό και να τον γεμίζει με ελπίδα νίκης.

Κι όμως… σήμερα ο Αρσένιος σαν να ξύπνησε από ένα λήθαργο. Μια δύναμη ανεξήγητη τον έσπρωχνε να κάνει κάτι μεγάλο. Να πάει στον Άγιο Ανδρέα, τον Προστάτη και Πολιούχο της πόλεώς του, και εκεί μπροστά στην αγία Κάρα του να κλάψει και να παρακαλέσει. Είχε ακόμα 28 μαθήματα και 14 εργαστήρια για να

πάρει το πτυχίο.

Έφερε τα βήματά του στον μεγαλοπρεπή Ναό. Δεν τον ενδιέφερε και τόσο ο κόσμος των προσκυνητών. Άναψε το κερί του και βάδισε γοργά στο δεξιό κλίτος. Κοντοστάθηκε όρθιος στο τέλος του διαδρόμου, αμίλητος, ανέκφραστος μπροστά στο ιερό κουβούκλιο της αγίας Κάρας του αγαπημένου του αγίου Ανδρέα. Δεν είχε κουράγιο για προσευχή. Πλησίασε. Έκανε τον σταυρό του και μια βιαστική μετάνοια. Και την ώρα που ασπαζόταν την αγία Κάρα, έσταξαν δυό δάκρυά του και πρόφερε με μυστική κραυγή στον Άγιο τρεις μόνο λέξεις: «Κάνε κάτι τώρα». Αυτό μόνο μπόρεσε να πει. Τίποτ' άλλο. Και μετά;

Ω! Θαύμα εκπληκτικό έγινε μετά. Το πέπλο το σκοτεινό που τον κάλυπτε, η ομίχλη της απόγνωσης που τον έπνιγε έφυγαν. Όλα έφυγαν. Εξαφανίσθηκαν. Το πνεύμα του ζωογονήθηκε. Ήρθε η όρεξη για μελέτη. Και ο Αρσένιος πίστεψε στο θαύμα. Έφυγε ανάλαφρος. Πήγε αμέσως μετά στο Σπουδαστήριο. Δεν πρόλαβε να καθίσει και τον πλησίασε μια παλιά γνωστή του από τη Σχολή, μεγαλύτερη στα χρόνια.

–Πως τα πας, Αρσένιε;

–Χρωστάω πολλά: 28 μαθήματα και 14 εργαστήρια.

–Κι εγώ στην ηλικία σου χρωστούσα πολύ περισσότερα. Αυτές τις μέρες πήρα το πτυχίο.

Τι ήταν και τούτο το αναπάντεχο;

Θεία ενίσχυση από ανθρώπινη παρέμβαση. Τυχαίο θα το πείτε; Αλλά όχι, για τον Αρσένιο δεν ήταν τυχαίο. Ήταν συμπλήρωμα δύναμης στο θαύμα του Αγίου. Και μετά η σπουδή, η όρεξη, μια βιάση άγια. Και μια νίκη μεγάλη. Σ' ένα χρόνο ακριβώς από τότε που προσευχήθηκε στον άγιο απόστολο Ανδρέα, ο Αρσένιος κρατούσε το πτυχίο στα χέρια.

Τότε ήταν που, μετά από χρόνια, έτρεξε στον Πνευματικό του, τον Πνευματικό των παιδικών του χρόνων, για να του τα εμπιστευθεί όλα μαζί.

Πρώτα τα αμαρτήματά του όλα, ένα-ένα... και μετά τη μεγάλη του ευγνωμοσύνη στον άγιο Ανδρέα, τον Πολιούχο των Πατρών, που του χάρισε το πτυχίο. Και ο Πνευματικός του συμπλήρωνε:

–Και μαζί με τον άγιο Ανδρέα οι προσευχές της αγίας μανούλας σου, Αρσένιε. Αλλά και η δική σου ελεύθερη ανταπόκριση και επιμέλεια. Πάνω βέβαια απ’ όλα η ανύστακτη αγάπη του Θεού Πατέρα μας σου έκανε το τρανό θαύμα!

Ο νεαρός πτυχιούχος έφευγε συγκλονισμένος και ευτυχισμένος όσο ποτέ άλλοτε. Σε μια εβδομάδα θα πήγαινε στον Στρατό...

από το (νέο) βιβλίο
του Αρχιμ. Χριστοδούλου Ν. Κογιώνη
«Υπάρχεις;» αληθινά & θαυμαστά

Εκ του ιστοτόπου της Χριστιανικής Φοιτητικής Δράσης – 24 Φεβρουαρίου 2019